

ကလျာ

(မိမိအသိဉ်း)

ရင်ခွင်ဦးမှထုတ်ရလား

နတ်ယအကြိုင်

အခန်း(၁)

မင်းသားရှင့် ...

ကျွန်မ ကဗျာဆရာမ ချောယဉ်စုပါ။ တကယ်လို့ အနုပညာအကြောင်း ဆွေးနွေးချင်တယ်ဆို ရင်ဖြင့် အခုလာတဲ့ ကောင်နဲ့ လူချင်းလဲပြီး ဒီနေရာကို ခဏကြွခဲ့ပါလို့ ဖိတ်ခေါ်လိုက်ပါတယ်။

ချောယဉ်စု

"ဟော ... ဟေ့ ... ဟေ့ ... မိသဲ စာတော့ ဖတ်နေပြီ၊ ဟိုကောင် မိနီက ကျောက်ရုပ်ကြီးလို ရုပ်လို့ "

"အသာနေ ယူ ဝပ်နေနော်၊ အိုင် ပြုံးပြလိုက်မယ်"

"အမလေး သိပါတယ် သိပါတယ်၊ အလှနတ်ဘုရားအပြုံး မိုးသို့ချုန်းပါ ဟော ... ကြည့်ပြီ"

"ဟေး ... ဝပ်"

‘ဖြူနုငယ်’ပြုံးပြလိုက်သည် ။ နှုတ်ခမ်းစေ့ပြီး ထောင့်စွန်းလေးကွေးထားသည် ။ မျက်နှာကို တစောင်းအနေအထား ပြင်လိုက်သည် ။ သို့မှသာ မျက်ဝန်းက ခပ်မှေးမှေးလေး စွေကြည့်ခွင့်ရမည်။ နှာတံပေါ်သော ဖြူနုငယ်၏ အလှက ဘေးတိုက်တွင် ပို၍ ပေါ်လွင်ပေမည်။

မင်းသားနားတွင် ရှိသော မိနီ ခေါ် ဝင်နီထွန်းအေးက မျက်လုံးအပြုံး

သားနှင့် သည် ဘက်ကို ရပ်ကြည့်နေပါ၏။ ဖြူနုငယ်ဘေးမှ သိင်္ဂီလွင်က စစ်မြေပြင်တွင် တိုက်ပွဲဝင်နေသလို အရေးတကြီး ဟန်ဖြင့် ကိုယ်ကိုကိုင်းညွတ်ဝပ်ထားသည် ။ ရှေ့ထိုင်ခုံများက လှန်ထားကြ၍ အရာရာကို မြင်သာ နေပါ၏။

"ဟိုက် ... ထ လာပြီ ဆရာ"

"ဖြစ်ရမယ် ... ဖြစ်ရမယ် ကျွန်မ ဘယ်ကြွရမလဲ"

"ပြန်ထ မတ်မတ်ထိုင် လူခြွေမပျက်စေနဲ့ "

ဖြူနုငယ်၏ အမိန့်အတိုင်း သိင်္ဂီလွင် လုပ်ရသည် ။ သတိအနေထားမျိုးလို တောင့်တောင့် ကြီး-

ဖြူနုငယ်တို့ ကွင်းဆင်းနေသည် က လှုပ်ရှားနေသည် က မန္တလေး-ရန်ကုန် အစုန်အမြန်ရထား ပေါ်တွင် ဖြစ်သည် ။ သူငယ်ချင်း သုံးယောက်တည်း အမြန်ရထား၏ အထူးတန်းထိုင်ခုံပေါ်တွင် လိုက်လာကြရင်း တက်သစ်စ မင်းသားချော စိုးပိုင်ဦးကို ခုံတစ်တန်းခြားတွင် တွေ့လိုက်ရပါသဖြင့် ဖြူနုငယ်က စာရေးပြီး ဝင်နီထွန်းအေးအား ပေးခိုင်းလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေသည် ။

"ထိုင်ပါ ကိုစိုးပိုင်ဦးရှင့်၊ ခုလို အနုပညာစိတ်နဲ့ လာပြီး ဆက်သွယ်တာ အများကြီးကျေးဇူး တင်လှပါတယ်ရှင်"

ဖြူနုငယ်က ရုပ်ရှင်ရိုက်ကွင်းမှ မင်းသမီး၏ အမူအရာမျိုးဖြင့် စိုးပိုင်ဦးကို ဖိတ်ခေါ်လိုက် သည် ။ လက်ကလေးဆန့်တန်း၍ ဝင်နီထွန်းအေး နေရာကို ညွှန်ပြလိုက်သည် ။ သည် ဘက်တန်းတွင် သူနှင့် သိင်္ဂီလွင်တို့ ထိုင်နေကြပြီး သိင်္ဂီလွင်က အလယ်လမ်းဘက် ဖြူနုငယ်က ပြတင်းပေါက်ဘက် ဖြစ်နေသည် စိုးပိုင်ဦး ထိုင်ပြီးသည် နှင့် ဖြူနုငယ်နှင့် သိင်္ဂီလွင်

တို့ နေရာချင်းလဲလိုက်ကြသည်။ ။ ဝင်နီ ထွန်းအေးကိုလည်း စိုးပိုင်ဦး၏ နေရာတွင် ထိုင်နေရန် ဖြူနုငယ်က မသိမသာ လက်ကလေးပြ လိုက်သည်။ ။

ဤသုံးဦးအဖွဲ့၏ ခေါင်းဆောင်ဖြူနုငယ်က ယခုအခါတွင် စိုးပိုင်ဦးနှင့် အလယ်လမ်းလေး သာခြားသော နေရာတွင် ရှိနေလေပြီ။ နှစ်ယောက်လုံး တစောင်းအနေအထားနှင့် ရှိကြ၍ မျက်နှာ ချင်းဆိုင်လောက်နီးနီးပင်။ ဖြူနုငယ်က စတင်၍ ...

"ကားတွေအများကြီး ရိုက်နေရပြီနော်၊ ခုလည်း မန္တလေးကနေ ကားရိုက်ပြီး ပြန်လာတာ ထင်ပါရဲ့ ၊ မိသဲတို့ သိပ်ဝမ်းသာတယ်၊ ပြီးတော့ သိပ်လည်း ဂုဏ်ယူပါတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ ပိတ်ကားပေါ်က ကိုစိုးပိုင်ရဲ့ အမူအရာကို အသည်းစွဲနေခဲ့ရလို့ ပါပဲ ဟဲ ... ဟဲ"

"ကျေးဇူးတင်ပါသတဲ့ မမိသဲ၊ အဲ ... နာမည်က ချောယဉ်စုလား"

"မဟုတ်ပါဘူးရှင်၊ အဲဒါက ကဗျာနာမည်ပါ၊ အပြင်နာမည် ကျောင်းနာမည်ကတော့ ဖြူနုငယ်"

"နာမည်အားလုံးနဲ့ လူနဲ့ လိုက်ပါတယ်၊ ဖြူဖြူနုနုငယ်ငယ်လေးမို့ အချောအယဉ်တွေ စုနေ တာက အသည်းစွဲစရာပဲလို့ အကျယ်ဦးကာဖွင့်ရင် ရနိုင်ကောင်းပါတယ်နော်"

"ဟင်း ... ဟင်း ... ဟင်း"

ဖြူနုငယ်က ကိုယ်လေး သိမ့်သိမ့်တုန်သွားအောင် လှလှပပ ရယ်မောလိုက်သော်လည်း စိတ် တွင်း၌ မူ -

"ဒီလူကလည်း ဘယ်ဆိုးလို့ တုန်း၊ အင်းလေ သူလည်း မင်းသားတို့ ထက်လည်ချင်သာလည် မယ် ဘယ်ညှံ့ပျံ့မလဲ"

ဖြူနုငယ်က ယင်းသို့ တွေးပြီးမှ -

"ဪ ... ဟောဒါက မိသဲ သူငယ်ချင်း သိင်္ဂီလွင်ပါတဲ့ ၊ ကိုစိုးပိုင်ဦး ကို စာလာပေးသူကတော့ ဝင်နီထွန်းအေးပါ။ မိသဲတို့ အားလုံး ဝင်ဒါမိ ယာမှာ နေကြပါတယ်"

နေရပ်ကို ညာ၍ ပြောလိုက်ရသည် ။ မိတ်ဆက်မပေး၍ လည်း မဖြစ်၊ ဆရာကြီးလုပ်သူက တစ် ကိုယ်ကောင်း နာမည်ယူသွားလျှင် ဟိုကောင်များ နှာကောက်ကြပေဦးမည်။

"တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် မသိင်္ဂီလွင်ခင်ဗျာ"

မင်းသားက မင်းသားဟန်အတိုင်း ခေါင်းငုံ့ကိုယ်ယှို၍ လေးစားဝမ်းသာလှပါကြောင်း စိတ် ထဲကမပါဘဲနှင့် အမူအရာချည်း လုပ်ပြလိုက်သည် သိင်္ဂီလွင်ကလည်း မညံ့ ...

"သိင်္ဂီတို့ ပြောဖို့ များ ထားပါဦးတော့ရှင် တကယ်ဝမ်းသာရမှာ က မိသိင်္ဂီတို့ ရယ်ပါ။ နိုင်ငံ ကျော် မင်းသားတစ်ယောက်နဲ့ သိရတာ ဘယ်လောက်များ ဝမ်းသာဂုဏ်ယူဖို့ ကောင်းသလဲ ဟင်း ... ဟင်း ... ဟဲ"

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မသိင်္ဂီလွင်၊ ဒါနဲ့ မဖြူနုငယ်တို့ က မန္တလေးတက္ကသိုလ်ကျောင်း တက်ကြတာလား၊ ကျောင်းပိတ်ချိန်မို့ အိမ်ပြန်လာကြသလားလို့ ပါ"

စိုးပိုင်ဦးက သိင်္ဂီလွင်ကို နှစ်သိမ့်လိုက်ပြီး အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ဖြူနုငယ်ဘက်သို့ လှည့်လိုက် သည် ။ စိုးပိုင်ဦး အဓိက ဦးတည်ချင်သူက ဖြူနုငယ်ပင် ဖြစ်ပေသည် ။

"ဟိ - ဟိ၊ မိသဲတို့ က တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူဖြစ်ဖို့ ပင်လယ်ပြင် ဟိုဘက်ကမ်းနဲ့ သည် ဘက် ကမ်းလောက် ကွာပါသေးတယ်။ ဆယ်တန်း

သုံးခါကျတွေလေ ဟဲ ... ဟဲ၊ ဒီလိုပညာအကျော်အမော် တွေနဲ့ တွေ့လိုက်ရတော့ ကိုစိုးပိုင်ဦး အထင်ကြီးမသွားပေဘူးလားရှင်"

"ဟာဗျာ - ခင်မင်မှုထဲမှာ ကျောင်းအတန်းပညာတွေ ထည့်မတွက်စကောင်းပါဘူးလေ၊ မဖြူနုငယ်တို့ ကို ကျွန်တော်က မြင်မြင်ချင်းပဲ ခင်မင်မိပါတယ် မိတ်ဆွေအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုပါ တယ် မဖြူနုငယ်က ဖိတ်မဖိတ်တော့ မသိဘူး၊ ကျွန်တော်ကတော့ ဖိတ်ပါရစေ၊ ကျွန်တော့်ရုံးခန်းကိုလည်း လာနိုင်ပါတယ်၊ အိမ်ခန်းကိုလည်း လာနိုင်ပါတယ်၊ ဖုန်းဆက်ရင်လည်း နှစ်နေရာအနက် တစ်နေရာရာမှာ ကျွန်တော့်ကို တွေ့နိုင်ပါလိမ့်မယ်၊ ကျွန်တော်က တစ်ကိုယ်တည်းသမားဆိုတော့ ကျွန်တော့်ဆီ ခင်လို့ မင်လို့ လာကြတဲ့ ဧည့်သည် တွေကို ရွှေဧည့်သည် တွေအဖြစ်နဲ့ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ဂုဏ်ပြုကြိုဆိုတတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ ဟဲ-ဟဲ-ဟဲ-ဟဲ၊ ရော့ ဒီမှာ ကျွန်တော့် ဗစ်ဇစ်တင်း(န်)ကတ်"

စိုးပိုင်ဦး ကမ်းပေးလာသည့် လိပ်စာကတ်ပြားဖြူလေးကို ဖြူနုငယ် လှမ်းယူကြည့်လိုက်မိ သည် ။ ရွှေရောင်ဖောင်းကြွစာလုံးဖြင့် သပ်ရပ်ခုံညားသော ကတ်ကလေးပေါ်တွင် ရုပ်ရှင်ဖြန့်ချိရေး ရုံးခန်းလိပ်စာနှင့် ၃၇ လမ်း သုံးထပ်ပေါ်ရှိ နေအိမ်တိုက်ခန်းလိပ်စာတို့ ဖြစ်ပေသည် ။ နှစ်နေရာလုံး တယ်လီဖုန်း ရှိပေသည် ။

ယင်း စိုးပိုင်ဦးမှာ မိုးကုတ်မြို့မှ သူဌေးတစ်ဦးဖြစ်ကြောင်းနှင့် သူပိုင်ငွေများ ဖြင့် ရုပ်ရှင် ကုမ္ပဏီများ တွင် စိုက်၍ ထားခြင်းကြောင့် ဇာတ်ကား ခပ်များများ ရိုက်နေရကြောင်း ဖြူနုငယ် ကြားသိထားပြီး ဖြစ်ခဲ့သည် ။ ယင်းအတွက်ကြောင့်လည်း စိုးပိုင်ဦးနှင့် ကြိုကြိုက်ခိုက် ဆက်သွယ် လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေသည် ။

မင်းသားကလည်း မင်းသားပီသစွာ ဆက်ဆံရေး၌ ပါးနပ်လိမ္မာလှ

သည် ။ ဖြူနုငယ်တို့ ကို ဖျံမလေးများ အဖြစ် မြင်သော်လည်း ယင်းဖျံမလေးများကို သူ ခဲခဲယဉ်းယဉ်း ရေထဲဆင်း၍ ဆယ်ယူ နေစရာမလို၊ သူရှိရာ ကုန်းမြေပေါ်သို့ တက် လာလေသည် မို့ သူလက်နှေး၍ မဖြစ်ကြောင်း နားလည် ဟန် ရှိသော စိုးပိုင်ဦးက ...။

"ရထားပေါ်မှာ ပြောရဆိုရတာ အားမရစရာကြီး ဖြူနုငယ်ရယ်။ ဒါကြောင့် နက်ဖြန်ပဲ ကိုယ်တို့ ဆုံကြစို့လား"

"ကိုစိုးပိုင်ဦးက ဖြူနုငယ်တို့ အိမ်ကို လာနိုင်မှာ လား"

"ရပါတယ် ဖြူနုငယ်၊ ခွင့်ပြုမယ်ဆိုရင် လာချင်တာပေါ့ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ အမြင်၊ ကျွန်တော်တို့ အတွေးနဲ့ ဆိုရင် လူကြီးပိုင်းတွေနဲ့ ကွာဟချက်ရှိနေပြီ မဟုတ်လား"

"ဘာကိုလဲ"

"ဪကွယ်၊ မိန်းကလေးနဲ့ ယောက်ျားလေး ဆက်ဆံရေးဆိုတဲ့ ဘောင်တွေ၊ စည်းတွေကို လူကြီးတွေက သတ်မှတ်ချင်ကြတယ်မဟုတ်လား၊ ဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ ရဲ့ အတွေးအခေါ်တွေ လဲလှယ်ကြတဲ့ နေရာမှာ လွတ်လပ်မှုမရှိဘဲ စိတ်ကျဉ်းကျပ်တတ်ပါတယ် ဖြူနုငယ်၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော့် တိုက်ခန်းမှာ ဆိုရင် လွတ်လွတ်လပ်လပ် အေးချမ်းတယ် ဒါကြောင့် ကျွန်တော် ပြုစုပါရစေ လို့ ဖိတ်ခေါ်ပါတယ် ဖြူနုငယ်ရယ် ကျွန်တော့် တိုက်ခန်းကို လာခဲ့ပါလား၊ ဘယ်အချိန်၊ ဘယ်နှစ်နာရီ လာနိုင်မယ်ဆိုတာသာ သိပါရစေ"

"ကိုစိုးပိုင်ဦး အားလို့ လား"

"ရပ်ရှင်ရိုက်တဲ့ ကိစ္စဟာ ဖြူနုငယ်ထက် ပိုပြီး အရေးကြီးနိုင်ပါဘူးတဲ့ ဗျာ"

"ကောင်းပြီလေ၊ ဒါဖြင့် နက်ဖြန် သောကြာနေ့ ညနေလေးနာရီလာခဲ့မယ်၊ လာခါနီး ဖုန်း ကွန်တက်(က)လုပ်လိုက်ဦးမယ်၊ ဟုတ်လား စောင့်နေနော်"

ကဗျာအကြောင်း၊ စာအကြောင်း၊ အနုပညာအကြောင်း၊ တစ်လုံးတစ်ဝါဒမှ မပါပါဘဲနှင့် မင်း သားချော စိုးပိုင်ဦးနှင့် ဖြူနုငယ်တို့ ချိတ်ဆက်မိသွားကြလေပြီ။

မင်းသား သူနေရာပြန်၍ ၊ ဝင်နီထွန်းအေးလည်း နေရင်းနေရာသို့ ပြန်ရောက်လာခဲ့ပြီတည်း။

"ဘယ့်နှယ် မင်းသားက ဟန်ပုံပေါ်ရဲ့ လား၊ တော်ကြာ 'စိုင်းကြာညွန့်' ကြီးတုန်းကလို ဖယ်မလီယာဖိုး စိုက်ရှင်းရလို့ ၊ အရင်းရှုံးနေပါဦးမယ် မိသဲရယ် ကြည့်လည်း လုပ်ပါဦး"

"ပိုင်ပါတယ်၊ သူတကယ်ထောတာပါ မိုးကုတ်သူဌေးသားဆိုတဲ့ ဂုဏ်ပုဒ်က နည်းလား"

"စားရချည်သေးရဲ့ ၊ သောက်ရချည်သေးရဲ့ ၊ ဝတ်ရချည်သေးရဲ့ "

မိနီအမည်တွင် သော ဝင်နီထွန်းအေးက နိဂုံးချုပ် မိန့်ခွန်းပြောအပြီးတွင် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် တွန်းလိုက်၊ ထိုးလိုက်၊ ရိုက်လိုက်၊ နှက်လိုက်ဖြင့် သုံးယောက်သား ပြောင်းဆန်နေ သည် ။ တခွံခွံတခွပ်ခွပ်ဖြင့် ရယ်သံများကလည်း ညံနေပေတော့သည် ။

"ဘယ်လိုဟာတွေပါလိမ့်၊ ကြုံဖူးပေါင်တော်"

ဟူသော အကြည့်ဖြင့် ဓားလွယ်ခုတ်ခုံမှ မကျန်းမာ၍ ဆေးလာကုဟန်ရှိသော အမျိုးသမီး ကြီးက မျက်စောင်းထိုး၍ ကြည့်သည် ။

သူတို့ ကို ကြည့်ပြီး တစ်နိုင်ငံလုံးရှိ မြန်မာအမျိုးသမီးများ အတွက် ရ

င်မနေဟန်ဖြင့် ဝင်နီ ထွန်းအေးဘေး ထိုင်ခုံမှ မျက်မှန်ထူထူနှင့် ကထိက ဟန်လူရွယ်က သူ့စာအုပ်ထူကြီးကို ကိုင်ထားရာ က သူတို့ အဖွဲ့ကို စောင်းငဲ့လှည့်ကြည့်သည်။ ။

"၂၀ ရာစု အမျိုးသမီးတို့ ၏ ခေတ်ကိုက ခက်ပြီ"

ဟူသော သဘောဆောင်သည့် အကြည့်မှန်း သိကြသော်လည်း ဤ လိုပညာရှိဟန်၊ ပုံတုံးမျိုး ကို ဖြူနုငယ်တို့ အုပ်စုက အရေးမလုပ်ချင်၊ မင်းသားတို့လို အပျံစားလူနှင့်မှ အတွေးအခေါ်ချင်း လဲလှယ်လိုသည်။ ။ တွဲလိုသည်။ ။

သည် လိုရှာရင်း ဖွေရင်းက စိုင်းကြာညွန့်နှင့် တစ်ချိန်က ဆုံကြသည်။ ။ ဝင်နီထွန်းအေး အစ ဖော်ပေးမှ ဖြူနုငယ် သတိရလာခဲ့သည်။ ။ စိုင်းကြာညွန့်မှာ စော်ဘွားအဆက်အနွယ်၊ ဘိန်းကုန်များ ကူးသန်း၍ သူ့ မိဘများက သန်းချီ၍ ချမ်းသာကြသည် ဟူ၍ ကြားရသဖြင့် စိုင်းကြာညွန့်နှင့် ရင်းနှီး အောင် ကြံခဲ့ကြသည်။ ။

တစ်နေ့တွင် ...

စိုင်းကြာညွန့်က စဉ်အိုးတန်းမှ အငှားကား မာဒေါ ဖယ်မလီယာအနီ လေးငှား၍ အင်းယားကန်ဟိုတယ်သို့ ညစာစားသွားခဲ့ကြသည်။ ။ သူတို့ သုံးယောက်နှင့် စိုင်းကြာညွန့် အရက်မပါ၊ ဟင်းခွက်ကြီးက ပုစွန်ကြွပ်ကြော်၊ စွပ်ပြုတ်နှင့် အသားစုံကြော်ဟင်း၊ အသီးအရွက်လေး ဥလေးပါ သည်။ ။ အစားက သိပ်မစုံလင်လှသော်လည်း ဝင်နီက ရေခဲရေ လိုချင်သည်။ ။ သီဂီလွင်က လိမ္မော်ရည်၊ ဖြူနုငယ်က သုံးမျိုးလောက် တောင်းခံသည်။ ။ သည် လိုနှင့် ပို့ဆောင်ပြုစုသူများ စရိတ်တက်လာခြင်း ဖြင့် လေးယောက်စာ ညနေစာ ခုနစ်ရာကျော်ကျသွားသည်။ ။ အပြန်တွင် ရုပ်ရှင်လော့(ချ်)က ကြည့်ဖို့ လက်မှတ်ဝယ်ထားပြီးသား၊ သမ္မတရုံရှေ့

ရောက်သည့်အခါ စိုင်းကြာညွန့် မျက်နှာပျက်နေသည်။ သည် ရှမ်းက သိပ်ပြီး လည်ဝယ်ပုံ မရ၊ ရန်ကုန်မြေကို ကျွမ်းဟန် မတူ၊ ဖန်တီးနိုင်စွမ်း အားလည်း ရှိပုံ မရသည့်အတွက် အခက်ကြီးခက်နေသော ကားခန္ဓာ ကံဆယ်ကို ဖြူနုငယ်တို့ သုံးယောက်၏ စုပေါင်းငွေဖြင့် ရှင်းလိုက်ရသည်။ ။

ဤသည် ကို ပြောမဆုံးကြ၊ မမေ့ကြ။

အမြန်ရထား ရန်ကုန်ဝင်လေပြီ။

"ဟောဟိုမှာ မိသဲ 'ထွန်းဦးနိုင်'ရယ်၊ တွေ့လား အင်ဒိုနီးရှားပါတိတ် အင်္ကျီအဝါကြီးနဲ့ ဘောင်းဘီနက်နဲ့ "

"ဟိုက် ... သူလာကြိုတယ် ဒုက္ခပဲ"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"မိသဲ ဂျင်မီကိုလည်း ကြိုခိုင်းထားတယ်"

အရပ်ရှည်သော ထွန်းဦးနိုင်၏ ကိုယ်ပေါ်တွင် နဂါးကြီးနှစ်ကောင်ဆင်းလာသော ပါတိတ် အင်္ကျီကြီးကြောင့် အားလုံးထဲတွင် ပေါ်ပေါ်ထင်ထင် မြင်သာနိုင်သည်။ ။

ဖြူနုငယ် မျက်မှောင်လေးကျုံ့ရင်း စိတ်ညစ်သွားဟန်ဖြင့် ခေတ္တငြိမ်ကျသွားသည်။ ။

"ဒီလူကြီးက ဘာကြောင့် လာကြိုရတာလဲ၊ မိသဲက ဘာမှ ပြောမထားခဲ့ပါဘူး"

"ယူမာမီ လွှတ်ကြိုခိုင်းတာ နေမှာ ပေါ့"

"အယ် ... ဟုတ်တယ်၊ မာမီတို့ ကတော့ လုပ်ပြီ၊ မနေ့က မာမီဆီ

ဖုန်းဆက်ထားမိတယ်။ သူ မအားလို့ ထွန်းဦးနိုင်ကြီး လွှတ်လိုက်တာဖြစ်
မှာပဲ။"

ဖြူနုငယ်က အစကတွေးမရ၊ သိင်္ဂီလွင် တင်ပြမှ အဖြေမှန်ရသဖြင့်
နှုတ်ခမ်းကို စု၍ စု၍ မိခင် ဖြစ်သူကို မမြင်ရခင်ကပင် ငြူစုနေနှင့်ပြီ။

"ဟော ... ဟိုမှာ ဂျင်မီ"

ဝင်နီထွန်းအေးက လူအုပ်ထဲ လက်ညှိုးထိုးပြ၍ ဖြူနုငယ် မနည်းရှာ
ရသည် ။ သံဆန်ခါ နောက်ကွယ်မှ မျက်နှာများကို အပြေးအလွှား
လိုက်ကြည့်ရပါ၏။ သူ မမြင်ခင်ကပင် ဂျင်မီက သူ့ကို မြင်နှင့်လေပြီ။ အ
ရပ်ပုသော ဂျင်မီက ဘောင်းဘီဖြူနှင့် လူအုပ်ရှေ့ သံဆန်ခါနောက်မှ
မျောက်ခုန် သလို ခုန်၍ လက်ပြနေသည် ။

"ကြည့်လေ ဂျင်မီတို့ များ ဘယ်လောက်ပါးသလဲ"

ဖြူနုငယ်စိတ်မှ ထွန်းဦးနိုင်နှင့် ချက်ချင်း ယှဉ်နှိုင်းကြည့်မိသည် ။ အ
ထူးတန်းတွဲ ဘယ်နေရာ တွင် ဆိုက်ကပ်မည်ဆိုသည် ကို ဂျင်မီက တွက်
ချက်နှင့်ပြီးသား ဖြစ်ဟန်တူသည် ၊ သူစောင့်နေသည့် နေရာနှင့် အံ့ကိုက်
အောင် အထူးတန်းတွဲက ထိုးဆိုက်လာသည် သည် တော့ အလွယ်တကူ
ဂျင်မီက ကြိုနိုင်သည် ။ ပျာယာမခတ်ရ၊ မပြေးရမလွှားရ။

ကြည့်ပါဦး၊ ထွန်းနိုင်ဦးတို့ များ နဂါးအင်္ကျီကြီး တကားကားနှင့် လူ
အုပ်ကြားတွင် ပြေးလွှား တိုးဝှေ့လာရသည် ၊ သူက မျက်နှာလိုမျက်နှာရ
နှင့် ထိပ်ပိုင်းက ကြိုချင်တော့ ခံပေဦးပေါ့။

"ကဲ ... ဆင်းကြမယ်"

သူတို့ အထုပ်အပိုးဆွဲပြီး ဆင်းမည်ပြုပြီးမှ ဖြူနုငယ်က -

"ဟေး ... မင်းသားကို နှုတ်ဆက်ဦးမှ ၊ တကယ်ရှောင်တဲ့ ကောင်တွေ

ဘယ်သူမှ သတိမပေး ကြဘူး"

ဖြူနုငယ်က တွဲထိပ်နားရောက်ခါမှ သတိရပြီး အဖော်များကို အပြစ်တင်ရင်း ပြန်လှည့်လာ သည် ။

မင်းသားကလည်း သူ့ကြိုသူများကို ရှာနေသည် ထင်ပါ၏ ၊ ပြတင်းဝမှ ကိုယ်တစ်ခြမ်း ထွက်ပြု၍ ကြည့်နေသည် မှောင်နေပြီဖြစ်သော်လည်း နေကာမျက်မှန်ကြီးနှင့်။ နေကာမျက်မှန် တပ်သည့် အဓိပ္ပာယ်မှာ မင်းသားမှန်း အလွယ်တကူ မသိနိုင်အောင် မလှုံတလုံ ဖုံးကာသည့်သဘော။ ယခု ဤမူကို ပြောင်းပြန်လှန်ပစ်ရလေအောင် စိုးပိုင်ဦး တမင်တပိထားကြောင်း ဖြူနုငယ် သိသည် ။ ပရိသတ် စိတ်ဝင်စားအောင်တော့ မင်းသမီး မဟုတ်ပေမယ့် ဖြူနုငယ် လုပ်တတ်လေသည် ပဲ။

"ဟဲ့ ... နေဝင်မိုးချုပ် နေကာမျက်မှန်နက်ကြီးနဲ့ ဘယ်သူပါလိမ့် ဪ ... ဟိုကားထဲက ဟို မင်းသားပဲ"

စိုးပိုင်ဦးကို မြင်ရသူအပေါင်းက ဤသို့ဤနှယ် အာရုံစိုက်ကြမည်၊ ဝေဖန်ကြပေမည်။ သို့မှ သာ သူ မည်သူ မည်ဝါဆိုသည် ကို ပရိသတ် သိပေရော့မည်။ သည် အတွက် လူမသိအောင် ကွယ် ခြင်းမဟုတ်၊ လူသိအောင် တမင်တပ်ပြခြင်းပင်။

"ကိုစိုးပိုင်ဦး မိသဲ ဆင်းတော့မယ်နော်"

စိတ်မှ သူ့အကြောင်းတွေးရင်း ဖြူနုငယ်က စတင် နှုတ်ဆက်လိုက်တော့သည် ။ ဖြူနုငယ် အသံကြားမှ ဘသားချောလည်ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်သည် ။ သူ ဖြူနုငယ်ကို မေ့လျော့နေခဲ့ဟန်တူ သည် ။ မြင်ရလေမှ သတိရဟန်ဖြင့် လှုပ်ရှားသွားလေသည် ။ ကုန်းပေါ်တက်ပြီးသား ဖျံမလေးကို သူ ကောက်ယူဖို့ မေ့သင့်ဟန် မတူကြောင်း သူ့ကိုယ်သူ နောင်တရသွားဟန်ဖြင့် ...

"ဪ ... ဖြူနုလေးရယ်၊ လာကြိုမယ့် တပည့်ကျော်ကို ရှာနေရတာ နဲ့ ပဲ နှုတ်ဆက်ဖို့ တောင် မေ့သွားရတယ်၊ ဆောရီးပါနော် ဖြူနုလေး၊ ကဲ ... နက်ဖြန် ဖုန်းစောင့်မယ် လေးနာရီနော်၊ ရီဂျက်(က) မလုပ်လိုက်ပါနဲ့ "

"မဖျက်ပါဘူးတဲ့ ရှင်၊ ကဲ ... သွားပြီနော် မင်းသားကြီး"

"ကောင်းပါပြီတဲ့ ဗျား"

ဖြူနုငယ်တို့ လူသူများကြားမှ တိုး၍ တိုက်၍ တွက်၍ ထွက်ခဲ့ကြသည်။ ။

"ဘယ်သူနဲ့ လိုက်မှာ လဲ မချော"

လက်မှတ်ပေါက်တွင် ပြတ်သိပ်တိုးထိ၍ ပြနေရာမှ သီဂီလွင်က ဖြူနုငယ်ကို ကပ်မေးလိုက် သည်။ ။

"အို ... ဖွတ်ချက် ဖွတ်ချက်နဲ့ အော်စတင် စုတ်ကလေးကို ပထုတ်ရမှာ ပေါ့၊ မာမို့ကို ပိုင် ပါတယ်။ ဂျင်မို့ တိုယိုတာ ကော်ရီလာနဲ့ ပဲ သွားချင်တယ်၊ ငွေပင်စံတေးသံသွင်းလည်း ဝင်ရဦးမယ် လေ"

"ကဲ ... ကြွ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ကြည့်သာရှင်း"

အပြင်သို့ ရောက်ခဲ့ကြလေပြီ၊ ခုမှ အသက်ရှူချောင်သွားသလို အားလုံး သက်ပြင်းချကြရ သည်။ ။ အထူးတန်း ဂိတ်ဝမို့ သည် တစ်ချီ ဖြူနုငယ်နှာခေါင်းမရှုံ့တော့၊ တစ်ခါတစ်ရံ ဘတ်စ်ကားစီးရ သည် ၌ 'ဆင်းရဲသားစော်နံသည် 'ဟု ပြောလေ့ရှိသော ထိပ်စုဖုရားမ ဖြူနုငယ် သည် တစ်ချိန် ငြိမ် နေပြီ။ အမျိုးသား နှစ်ယောက် ပြဿနာကို ရှင်းရန် အရှိန်ယူနေသည်။ ။ အကြံထုတ်နေသည်။ ။

"ဟေး ... ဂျင်နီ မိသဲ အမောပြေတယ်ကွယ်၊ နေဦး ဟိုငနာကြီးကို ပထုတ်လိုက်ဦးမယ် နော်"

ဂျင်မိနားကို မသိမသာကပ်၍ ပြောလိုက်ပြီး၊ အဝေးမှ လည်တဆန့် ဆန့်နှင့် တိုးဝှေ့လာနေဆဲ ထွန်းဦးနိုင်ဆီသို့ ဖြူနုငယ်က သမင်ပျိုမလေး နှယ် ဖျတ်လတ်သွက်လက်စွာ ပြေး၍ ချဉ်းကပ်လိုက် သည် ။

"အစ်ကို လာကြိုတယ်လား၊ အမယ်လေး မိသဲ ဝမ်းသာလိုက်တာ"

"ဒီက ဒါထက်တောင် သာပါသများ၊ ကဲ ... အဖော်တွေရော ဘာသယ်ရမလဲ သွားကြမယ် မဟုတ်လား"

"နေဦး အစ်ကိုရဲ့ ဟိုလေ မိသဲပြောမလို့ "

ဂျင်မိရှေ့တွင် ငနာကြီးဟု အပြောခံခဲ့ရသည့် ထွန်းဦးနိုင်၏ လက်မောင်းကို အရေးတကြီး ဟန်ဖြင့် ဆွဲလိုက်ပြီး ရင်ဘတ်နားတိုး၍ မျက်လုံးလေးထောင့်ကပ် ပြီးလိုက်သည် ။

"သိင်္ဂီလွင့်အမျိုးသားက လာကြိုနေတယ် အစ်ကိုရဲ့ ၊ ဟိုမှာ ... အဲဒါ ..."

"အဲဒါ ဘာဖြစ်သလဲ၊ သူလိုက်သွားပစေပေါ့။ ညီမက အစ်ကိုကားနဲ့ လိုက်ခဲ့လေ၊ ဒီကအပြန် အန်တို့ ဝင်ခေါ်ရဦးမယ်"

"မာမိက ဘာလို့ လိုက်လာမကြိုတာလဲလို့ "

"ရှစ်မိုင်အိမ်မှာ ထုံးစံအတိုင်းပေါ့"

"လုပ်ပြီ မာမိတို့ ကတော့"

ထုံးစံအတိုင်းဆိုထဲက ဖဲဝိုင်းရှိပြီဟု ဖြူနုငယ် သိသည် ။

အမှန်တော့ ဖြူနုငယ်က ကောင်းအောင်သာ ပြောလိုက်ရသည် ။ သူ့

မာမီလာကြိုမည် မဟုတ် မှန်း သိနှင့်ပြီးသားပါ။

"ကဲ ... သွားကြမယ်လေ"

"ဟာ မာမီဆီ မသွားချင်ဘူး၊ အန်တီချစ်တို့ အိမ်က လူကရှုပ်နဲ့ "

"ဒါဖြင့် အိမ်တန်းပြန်ကြတာပေါ့"

"မဟုတ်သေးဘူး အစ်ကိုရဲ့ ၊ သိင်္ဂီလွင် စိတ်ဆိုးလိမ့်မယ်၊ သူနဲ့ မိသဲက တစ်ခရီးထဲသွားခဲ့ ကြတာမဟုတ်လား၊ ခွဲသွားလို့ ဘယ်တော်ပါ့မလဲ၊ အမလေး သူ့ဘကြီး ဗိုလ်မှူးက မိသဲတို့ မန္တလေး မှာ လယ်ဖို့ တစ်နေ့ ဆီဆယ်ဂါလံကြီးများ တောင် ထည့်ပြီး ဂျစ်ကားတစ်စင်းလုံးပေးထားတာ၊ ဒါကြောင့် သူ့ အားနာနေတာပေါ့ ပြီးတော့ သူ့အိမ်က မိသဲ မပါရင် တစ်မျိုးမြင်နေကြဦးမယ် ကဲပါ အစ်ကိုရာ အစ်ကို အိမ်က သွားစောင့်နေ မိသဲ အခုပဲလာခဲ့မယ်၊ အစ်ကိုနဲ့ ကွာလှ နာရီဝက်ပေါ့။ ကဲ ... ကဲ ... သွားတော့ မိသဲသွားမယ်နော်"

"အယ်"

အာလုပ်သံကြီးသာ ကြားလိုက်ရသည် ဖြူနုငယ် ပြောသမျှ တစ်ခုမှ မဟုတ်၍ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ရယ်ချင်မိသား၊ ထွန်းဦးနိုင်ကို လှည့်မကြည့်ဖြစ်တော့၊ ပြုံးစေ့မျက်နှာနှင့် ဂျင်မီနား ပြန်ရောက်လာ ခဲ့သည် ။

"သူနဲ့ ကြည်ရဲ့ လား၊ ဘယ်က လူကြီးလဲ"

"ခေါက်ပါ သူ့ဟာသူ တစ်ဗွေတည်း လိမ့်သွားလိမ့်မယ်၊ ကဲ ... သွားကြမယ်"

ဂျင်မီကပါရော၍ ပြုံးလိုက်သည် ။ သူက အောင်နိုင်သူပေကိုး၊ ပစ္စည်းအလစ်သုတ်သမားများ နှုန်းနှင့် ဖြူနုငယ်တို့ လေးယောက်ထွက်လာခဲ့ကြသည် ၊ ဂျင်မီ၏ တိုယိုတာကားလေးထွက်လာချိန် တွင် ထွန်းဦး

နိုင်၏ ကားက စတာတာကပ်သံဖြင့် ဂလပ်ဂလပ်မြည်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့
လေပြီ ...။

"ဘယ့်နှယ်လဲ အတော်ပျော်ခဲ့ကြလား၊ မန္တလေးမှာ ဘယ်နှယောက်
ပြီး ကျန်ခဲ့သလဲဟင် မိသဲ"

"မိသဲ သွားတုန်းက ဂျင်မီ ငိုသလား"

"ငိုတာပေါ့"

"ယုံပါဘူး ပိုတာ"

"ဟဲ ... ဟဲ ... ဟဲ"

"အဲ ... ဒီလိုပဲ၊ ဟိုမှာ လည်း ငိုသူ မကျန်ခဲ့ပါဘူး"

"ယုံပါဘူး ပိုတာ"

ဂျင်မီက ဖြူနုငယ် လေသံအတိုင်း လိုက်ပြောသည် ။ ရှေ့တန်းမှ နှစ်
ယောက်ကို ကြည့်ကောင်း ကောင်းနှင့် ကြည့်နေခဲ့ကြရာမှ အာသွက်
သော ရဲလွန်းသော ဝင်နီထွန်းအေးက

"ကဲ ... ကိုပိုနဲ့ မပို အိုင်တို့ ဝမ်းထဲမှာ အူတွေက ဆန္ဒပြနေပါပြီနော်၊
ကိုဂျင်မီ ညစာကျွေး ဗျာ"

"ဟဲ ... ရပါတယ်၊ ဘယ်သွားမလဲ"

"သီတာပဲသွားမယ် ဗိုလ်အောင်ကျော်လမ်း မောင်း" ဝင်နီထွန်းအေး
က အမိန့်ပေးသည် ။ ဖြူနုငယ်က ...

"ဟင် တို့ မကြိုက်ဘူး၊ အစားတော့ ကောင်းပါတယ်၊ ကျဉ်းတပ် ရှုပ်
တယ်"

"ဒါဖြင့် ၂၂ လမ်းအပေါ်ထပ် တရုတ်ဆိုင်သွားမလား"

"ဟာ ... ပေါက်ဖော်တွေချည်းများ တာ မကြိုက်ဘူး၊ လွယ်လွယ် ကြိုတင်ပဲ သွားကွယ်"

"ကဲ ... ကြွ၊ တို့ က မိသဲမျက်နှာကြောင့် စားရမှာ ကို ကျွေးမယ့်လူက သူကြိုက်တဲ့ နေရာမှာ မှ ကျွေးချင်မှာ ပေါ့၊ ဟုတ်ဘူးလား"

"ဟဲ ... ဟဲ ဟုတ်ပါဘူး မသိမီလွင်ရဲ့ ၊ မိသဲ အပေါင်းအသင်းဟာ ကျွန်တော့်အပေါင်းအသင်း ပါပဲ"

"ထားပါတော့၊ ထားပါတော့"

ဂျင်မီခြောက်ဆယ်ကျော် ချောသွားပြီးသည် ၏ နောက်တွင် ဖြူနုငယ်အသိ၊ ဖြူနုငယ်၏ ကိစ္စ ဖြစ်သော ငွေပင်စံတေးသံသာသို့ ဝင်ခဲ့ကြပြီး မှ သိမီလွင်ကို လမ်း ၃၀ ပို့၊ ဝင်နီထွန်းအေးကို ရွှေတိဂုံ ဘုရားလမ်းပို့၊ ပြီးတော့မှ ဖြူနုငယ် ရွှေတောင်ကြားလမ်းသို့ ဂျင်မီနှင့်အတူ ပြန်လာခဲ့တော့သည် ။

အိမ်တွင် ထွန်းဦးနိုင် ရှိမနေပါ။ လာစောင့်နေလည်း အလကားပဲဟူ၍ အကြောင်း သိပြီးဖြစ်၍ ထွန်းဦးနိုင် မလာခြင်းလား၊ ကားဖွတ်ချက်ဖွတ်ချက်ဖြစ်နေ၍ ဝပ်ရှော့သို့ တန်းသွားခြင်းလား မသိ။

အိမ်တွင် ဒယ်ဒီလည်း မရှိ မာမီလည်း ပြန်မရောက်သေး၊ ဂစ်တာကြီးတစ်လက်နှင့် စတီရီယို ကက်ဆက်ရှေ့တွင် ထိုင်နေသော ဖြူနုငယ်၏ မောင်ငယ် "လှမျိုးမင်း" က သူ့ဆံရှည်ကြီးဝဲသွား အောင် တ

စံပတ်လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီးမှ သူ့အလုပ်မဟုတ်သလို ပြန်လှည့်သွားတော့
သည်။ ။

နာရီဝက်ကြာမျှ စကားပြောပြီး၊ ဂျင်မီပြန်သွားသည်။ ။ မပြန်ချင်သေး
ဖြူနုငယ် ခရီးပမ်း လာ၍ နားပါစေဆိုသော စေတနာနှင့် ပြန်ရပါကြော
င်း ပြောပြီး ပြန်သည်။ ။

ဂျင်မီပြန်တော့ ဂျင်မီအကြောင်း မေ့လိုက်ရသည်။ ။ မိုးမချုပ်ခင် သူ
တယ်လီဖုန်းနှစ်နေရာ ဆက်ရဦးမည်။ တစ်ယောက်က နောက်ဆုံးနှစ်
ဆေ-၂ မှ ရခိုင်အမျိုးသား ကိုဦးသာကျော်နှင့် တစ် ယောက်က စတီရီယို
တေးသံရှင် ဇော်မျိုးအောင်။

နှစ်ယောက်လုံး ဖြူနုငယ်၏ အတွဲများ ချည်း ...

အခန်း(၂)

"သမီးပြန်ရောက်နေပြီပဲ၊ မနက်ကတော့ မြင်သား။ သမီး မန္တလေး သွားတာ မေ့နေလို့ ဒယ်ဒီ မနှုတ်ဆက်ရဘူး။ ကဲ ... ဒယ်ဒီဖို့ ဘာပါသလဲ"

"ဉာဏ် သမီးထွက်၊ တွဲသားပဲ၊ ဒယ်ဒီ များ လားလို့ မေ့သွားတာဖြစ်မှာ ပါ။ မန္တလေးက ဘာမှ မပါဘူး၊ သမီးအသိ အမျိုးသမီးနှစ်ဦးက ထိုးမုန့်လာပို့ကြတယ်၊ ဆီတွေထွက်တာနဲ့ မယူချင်လို့ ရထားပေါ်မှာ ထဲက လွင့်ပစ်ခဲ့တယ်"

"အေး ... ကောင်းတယ်"

"ဪ ... ဒယ်ဒီ"

"အင်း"

"မန္တလေး ဦးလေးအေးဆီကလေ သမီး ငွေထောင်တစ်ဆွဲသုံးခဲ့တယ် သိလား၊ အဲဒါ ဒယ်ဒီကား ထွက်ရင် ပို့ပေးလိုက်ဦးနော်"

"အေး ... ကောင်းတယ်"

"ဒယ်ဒီ"

"ဘာလဲသား"

"ဒယ်ဒီ ဒီတစ်ခါ ကောင်းတယ် မလုပ်နဲ့ တော့ ဒယ်ဒီသမီးကျရင် ဒ"

ယံဒီ ဘယ်တော့မှ မပြော ဘူး၊ သားတို့ ကျရင် လုပ်ပြီ ငွေတစ်ရာ၊ ငါးဆယ် တစ်နေ့တည်း သုံးတာလေးပြောလို့ မဆုံးဘူး"

"ဪ သားကြီးရာ"

"အင်းလေ ဒယ်ဒီကျတော့ ခင်မိမိမာကို တစ်ခါပေးခိုင်းရင် ငါးရာ တစ်ထောင်"

"ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... အို"

ဖြူနုငယ်၏ မဆင်ခြင်သောစကားကြောင့် ဖြူနုငယ်၏ ဖခင် ဦးခင်မောင်လတ်က လန့် အော်လိုက်သည်။ ဖြူနုငယ်၏ မောင်အကြီး လှမျိုးဝင်းက သောက်လက်စ ကော်ဖီပန်းကန်ကို ဖော်မိုက်ကာစားပွဲ ကွဲမတတ် ဆောင့်ချရင်း အပြင်ထွက်သွားတော့သည်။ လက်ဖက်ရည်စားပွဲတွင် ဦးခင်မောင်လတ်နှင့် ဖြူနုငယ်သာ ကျန်ရစ်သည်။

အမှန်တော့ ခင်မိမိမာအကြောင်းကို အားလုံးသိကြသည်။ ဦးခင်မောင်လတ်၏ ဒုတိယဇနီး တည်း။ တကယ်ဆိုလျှင် ဇနီးဟူ၍ လည်း ပြောဖို့ အခက်သား၊ ဘယ်ရုံးမှာ မှ တရားဝင် လက်ထပ်ထား ခြင်း မရှိ။ ဦးခင်မောင်လတ်ကလည်း လက်ထပ်မယူ၊ ခင်မိမိမာကလည်း မပူဆာ၊ ဦးခင်မောင်လတ် နှင့် ခင်မိမိမာတို့ ပေါင်းသင်းနေကြောင်းဖြင့် ဖြူနုငယ်တို့ အိမ်သားများ အပါအဝင် အားလုံးက သိကြသည်။ ဦးခင်မောင်လတ်က မြို့လယ်ထဲတွင် တိုက်ခန်းတစ်ခန်း ငှားပေးထားသည်။ တယ်လီဖုန်းရှိသည်။ သူလာမည့် အချိန် ကြို၍ တယ်လီဖုန်းဆက်ရသည်။

ခင်မိမိမာ၏ အလုပ်က ဦးခင်မောင်လတ် လာမည့်အချိန် အိမ်တွင် ရှိရန်လိုသည်။ ဒါဆို သူ့ ဝတ္တရားပြီးလေပြီ၊ ကျန်သောအချိန်တွင် ခင်မိမိမာအတွက် ကိုယ်ပိုင် လွတ်လပ်ခွင့် ရှိပါ၏။ နေချင် သလိုနေ၊ သွားချင် သလိုသွား၊ ဦးခင်မောင်လတ်ကလည်း ခင်မိမိမာလောက် အခွင့်အရေး

တန်းတူ ရှိသူ၊ ဤအဆင့်ထက် နိမ့်ကျသူ အမျိုးသမီးများ အများကြီး။

"အမလေး မာမီဖို့ တောင် ကျန်ပါတော့မလား၊ နောက်ကျတဲ့ သူ နောက်ချေးနဲ့ သလဲများ လားပဲ၊ ဟဲ ... ဟဲ"

"အစားပုပ်ကြီး လာပြီဟေ့"

ထမင်းစားခန်းတွင်းသို့ အသံကျယ်ကျယ်နှင့် အော်၍ ဝင်လာသော ဖြူနုငယ်၏ မိခင် 'ဒေါ်အေမီလတ်'ကို ဦးခင်မောင်လတ်က လှမ်း၍ နောက်လိုက်သည် ။

"စားရမယ်၊ စားရမယ်၊ စားကိုစားရမယ်။ ဒယ်ဒီကြီးပိုက်ဆံနဲ့ ဝယ် လာတာဆို အဝကိုစား လိုက်ရဦးမယ်။ ဘယ်မလဲ ပုလဲက ခြစ်ကင်းပတ် (၅)"

"ကုန်ပြီ"

ဒေါ်အေမီလတ်က နှာခေါင်းရှုံ့၍ မျက်နှာကြီးမဲ့သွားသည် ။ သမ္မတရံ နောက်မှ ဆိုင်က ကြက် ကလေးသား အစာသွတ်မုန့်ကို သူ သိပ်ကြိုက် သည် ။

ဦးခင်မောင်လတ်နှင့် ဖြူနုငယ်က တဟားဟား ရယ်မောကြသည် ။

ဤအိမ်၏ အကျင့်က ဦးသူစားစတမ်း၊ နောက်ကျသူကို အဝအပြစား ပြီးသူက ဟားကြ စတမ်း။

"ဘယ့်နှယ် ဒီနေ့လဲ ဒါလင် သွားဦးမှာ ပဲလား"

"သွားရမယ်၊ သွားရမယ်၊ မနေ့က နှစ်ထောင်ကျော် ရှုံးလာခဲ့တယ်။ ဒီနေ့တော့ အပြတ်ချဲရ မယ်။ ဘိုးတော်ပွဲလည်း လဲပြီးပြီ။ အရှင်နှစ်ပါးလည်း ပန်းဆက်ပြီးပြီ။ ဒီနေ့တော့ ပိုင်ပါတယ် နိုင်မှာ ပါ"

"နေ့တိုင်း ဒီလိုပြောတာပဲ"

"ဒယ်ဒီကြီးနော်"

ဒယ်ဒီက နုစဉ်ဘဝကလိုပင် မာမီကို ဒါလင်ဟု ခေါ်သော်လည်း မာမီကမူ သားသမီးများ မွေးပြီးသည် မှ ဒယ်ဒီကြီးဟု သာ ခေါ်တော့ကြောင်း ဖြူနုငယ် စဉ်းစားနေမိသည်။

"ဪ ... ဘယ့်နှယ် မနေ့က ကားစွံရဲ့ လား မေးမလို့ ကြည့်စမ်း မေ့နေလိုက်တာ"

"မနေ့က မစွံဘူး၊ ဒီနေ့တော့ ထွက်လိမ့်မယ်ထင်တာပဲ၊ ကားဈေးကျတယ်ဆိုပြီး ဝယ်သူ နည်းနည်း အင်ချင်နေတယ်"

"ဘာကားလဲ ဒယ်ဒီ"

"ဒတ်ဆန်ဝမ်းတွမ်တီးဝိုင်း"

"ဪ ... ဒေါက်တာခိုင်ထွန်း ပါလာတယ်ဆိုတာလား"

"အင်း ..."

"သမီးတောင် မတွေ့ရသေးဘူး၊ သမီး မန္တလေးသွားနေတုန်း ဒယ်ဒီက အလုပ်ဖြစ်သွားတာ ကို၊ ဒီနေ့စွံရင် ဒယ်ဒီဘယ်လောက်ရမှာ လဲ"

"လေး ငါးသောင်းပေါ့"

"အင်း ...တကယ်တုံးတဲ့ ဆရာဝန်။ အခွန်ဆောင်စရာတောင် မရှိလို့ ချက်ချင်းရောင်းရ တာဆို၊ ဒယ်ဒီက သင်္ဘောချချချင်း မြေမနင်းသားရတာပေါ့ ဘာရောင်လေးလဲ ဒယ်ဒီ"

"ပိတောက်ဝါရောင်"

"သမီးတို့ ကရိုးလားနဲ့ လဲစီးရအောင်နော်"

"ဒယ်ဒီ ကားပြပြီးနေပြီ"

"ဟင်း ... လုပ်ပြီ"

"ဟေး သမီး၊ ထုတ်ပစေ၊ ကားတစ်စင်းထွက်ရင် ထုံးစံအတိုင်း မာမီ လည်း ငွေငါးထောင်ရ၊ သမီးတို့ လည်း အဝ၊ ဒီတစ်ခါ နမ်(မ)စင်းပဲ သွားမယ်"

"ကောင်းတယ်။ ကောင်းတယ်။ ကဲ ... ဒယ်ဒီနဲ့ မာမီ ကြည်နေခဲ့ကြ ဦး၊ သမီး ချိန်းထားတာ ရှိသေးတယ်၊ အဝတ်အစားလဲလိုက်ဦးမယ်"

"အမလေး မကြည်အားပါဘူးရှင်၊ ၈ မိုင်ကို ကိုးနာရီအရောက် လာမယ်လို့ ချိန်းထားတာ ဒယ်ဒီလိုက်ပို့မလား"

"သွားပါကွာ ကားကိစ္စ ချိန်းထားသေးလို့ "

"ကောင်းပါပြီ ... ကောင်းပါပြီ ဒေါ်ခင်မြင့်လှိုင်ဆီပဲ ဖုန်းဆက်ရမှာ ပဲ ဝင်ကြိုပေးဖို့ "

ထမင်းစားခန်းမှ လူချင်းခွဲလိုက်ကြသည် ။ ဤသားအဖတစ်တွေသည် ယနေ့အဖို့ ညအိပ် ချိန်ရောက်သော်မှ ပြန်လည်ဆုံစည်းကြဖို့ မလွယ်တော့ သူကတစ်လမ်း၊ ကိုယ်ကတစ်လမ်း၊ သူက တစ်ကိစ္စ၊ ကိုယ်ကတစ်ကိစ္စ၊ အားလုံး အလုပ်ရှုပ်နေကြသည် ။ အားလုံးအရေးကြီးနေကြသည် ။

ဤအိမ်တွင် မိသားစုငါးယောက်သာ ရှိကြပါ၏။ ဦးခင်မောင်လတ်၊ ဇနီး ဒေါ်အေမီလတ်နှင့် သမီးကြီး ငယ်မည် (Pearl) ခေါ် ‘ပုလဲ’ကျောင်း နာမည် ဖြူနုငယ်၊ ကြီးမှ သူ့ကိုယ်သူ ပေးထား သည် က မိသဲ သို့မဟုတ် ချောယဉ်စု။

ဒုတိယသားက ရစ်ချ(တ)လတ်ခေါ် လှမျိုးဝင်း၊ သူက ကိုးတန်းသုံးခါ ကျ၍ မူးယစ်ထုံထိုင်း စေသော ဆေးဝါးသုံးစွဲသူ ပုဒ်မ ၆(ခ)နှင့် ဗဟန်းရဲ စခန်းတွင် အမှုဆိုင်နေရဆဲ၊ အာမခံနှင့် နေနေရ ဆဲ။

သားအငယ်ဆုံးက အိမ်အမည် တာတူး၊ ကျောင်းအမည် အဲ(လ်)ဘတ်(တ)လတ် မြန်မာ အမည် လှမျိုးမင်း သူက ဂီတာတစ်လက်နှင့် ထာဝရဂစ်ခေါက်နေသူ၊ အော်ဂဲန်နှင့် ဂျပ်(စ)ဘဲ(န်) ဝယ်ပေးနိုင်၍ မော်ဒဲန်(န) အတ်(ထ) တီးဝိုင်းတွင် အသံသေးအသံကြောင်နှင့် ဝင်ဆိုခွင့်ရနေသူ စတီ ရီယိုတေးသံရှင် "ဒက္ခိဏတိုင်းမင်းမင်း"

ဤမိသားစုငါးယောက်အတွက် ဈေးဝယ် ထမင်းချက်ပေးသော ဒေါ်တင်ဆိုသည့် အိမ်ထောင် သည် အမျိုးသမီးကြီးက ညမအိပ်၊ ဒေါ်တင်တောင်းသလောက် ဒေါ်အေမီလတ်က ထုတ်ပေးသည် ၊ ဆီကုန်ပြီဆိုလည်း ပြီး၊ ဆန်ကုန်ပြီဆိုလည်း ပြီးထဲကပင်၊ ဘယ်နှစ်ရက်မှာ ဘယ်လောက်ကုန်နေပြီ ဟူ၍ ဒေါ်အေမီလတ် မတွက်မိ၊ မတွက်အား၊ သတိပင်မထားမိ၊ တစ်အိမ်လုံး စားသောက်မှု ကုန်ကျ စရိတ်က ဒေါ်တင်၏ လက်ထဲတွင် ပင် ဖြစ်လေသည် ။ ဒေါ်အေမီလတ်က မီးဖိုထဲသို့ မတ်တတ်ပင် ဝင်မရပ်။

ဒေါ်တင်အောက်တွင် မွန်အမျိုးသမီး အိမ်ဖော်တစ်ယောက်ရှိသည် ။ သူက အိမ်တွင် နေ၍ လိုအပ်သမျှကို လုပ်ကိုင်ပေးရသည် ။ မိသားစုငါးယောက်က ငါးမျိုးခိုင်းနေ၍ အကွက်မလည်၊ လက် မလည်သဖြင့် သူ့အောက် တတိယရာထူး အဆင့်သုံးအဖြစ် အဝတ်လျှော်နှင့် ကြမ်းတိုက်ရန် ကုလား မတစ်ယောက်ကိုလည်း ငှားထားရသေးသည် ။

ပြီးနောက် အမြင့်ဆုံးအဆင့်တွင် ထားရမလား၊ အောက်ဆုံးအဆင့်တွင် ထားရမလားမသိ၊ အသက်ခုနစ်ဆယ်အရွယ် အဘွားကြီးတစ်ယောက်

က် ရှိသေးသည် ။ သူက ဒေါ်အေမီလတ်၏ အဒေါ် အရင်း အပျိုကြီး ဒေါ် ခင်စု။

"နင်တို့ အိမ်ထောင်ကြီးအတွက် ငါရင်လေးလိုက်ပါဘိတော့နော်"

ဟူသော မချီတင်ကဲသံနှင့် အံ့ကြိတ်၍ အမြဲ ပြောဆိုနေလေ့ရှိသော် လည်း မည်သူကမျှ အရေး မလုပ် ဂရုမထားခဲ့ကြ။

ဦးခင်မောင်လတ်က လည်ပတ်သည် ။ ခေတ်နှင့်အညီ လိုက်မီသည် ။ သူ့လုပ်ငန်းဟာ သည် ဟာပါရယ်လို့ အတိအကျ လက်ညှိုးထိုး၍ မရ၊ ခေတ်ရေစီးကြောင်းနှင့်အတူ ကြုံသလို အလုပ် လုပ်စားသွားသူ ဖြစ်ပေ သည် ။ သစ်၊ သံ၊ သွပ်၊ ဘိလပ်မြေတို့ အလွယ်တကူထုတ်ယူနိုင်အောင် ကြိုး စားသည် ။ ဆောက်လက်စ တိုက်တစ်လုံး လက်ညှိုးထိုးပြီး ဆိုင် ရာပိုင်ရာများကို ကပ်ထား "အမှန် တကယ် ရောင်းစားသူ" ဖြစ်ခဲ့သည် ။ 'ချိပ်ပိတ်' 'တင်ဒါ'ကို 'ချိပ်ဖွင့်တင်ဒါ'ဖြစ်အောင် ဆိုင်ရာပိုင်ရာနှင့်ပင့်၍ ကျပ်ဂဏန်းလောက် အသာစီးယူပြီး ပစ္စည်းများကို ထုတ်ယူပြင်ဆင် ရောင်း စားသည် ။ ယခု ကားဘက်သို့ ဦးလှည့်နေပြန်သည် ။

အိမ်ထောင်စုတစ်ခု၏ သော့ချက်က အိမ်ရှင်မ။

သော့ချက်ပျက်နေလေမှ တော့ ယင်းအိမ်အတွက် တံခါးမရှိ ဓားမရှိ ဝင်ထွက်ချင်တိုင်း ပြီး မြှောက်နေတတ်လေပြီ၊ အိမ်၏ စည်းတို့ ဘောင် တို့ မရှိ၊ အကွပ်မဲ့ကြမ်းလို ပရမ်းပတာပင်၊ ဒေါ်အေ မီလတ်က သားသမီး များကို သူငယ်ချင်းလိုပေါင်းသည် ၊ စိုးရိမ်ခြင်း ပူပန်ခြင်းလည်း မရှိ မပူ ၍ မဆူ မကြိမ်း သားသမီးများကလည်း မိခင်ဆိုသည် ကို ကြောက်ရ ကောင်းမှန်းပင် မသိကြ၊ ဒေါ်အေမီလတ် ၏ စိတ်က သားသမီးများ လိုချင်သည် ကို ဝယ်ပေး၊ ဝယ်ကျွေးပြီး အလိုလိုက် ငွေပေးလျှင် ကိစ္စပြီး ပြီ၊ မိခင်၏ ဝတ္တရားကျေပွန်ပြီဟု ယူဆထားလေသလားပင်၊ သားသမီးများ

ပူဆာတိုင်း မဖြစ်ဖြစ် အောင် ရှာဖွေဖန်တီး၍ ငွေပေးလိုက်သည် သာချည်း။

သားသမီးများ ၏ ခရီးသွားလာရေး၊ အချိန်တန် အိမ်မပြန်လို့ လည်း ပူရမှန်း ရှာရမှန်းမသိ၊ သူကိုယ်တိုင် ဖဲဝိုင်း၌ သာ လုံးပမ်းနေသလို ဦးခင်မောင်လတ်ကလည်း စီးပွားရေးနှင့် အပျော်မယား များ နှင့် အချိန်ကုန်နေတတ်သည် ။ သားသမီးများ ၏ ရှေ့ရေးတို့ နောက်ရေးတို့ ပညာရေးတို့ ကို လင်မယားချင်းတစ်ခါမှ မဆွေးနွေးဖူးကြ၊ မပူပန်ဖူးကြ၊ ဤအတိုင်း ပေါများ နေမည်၊ အလိုလိုက် နိုင်နေကြမည်ဟု အထင်ရှိထားကြလေသည် ။

မိသားစုငါးယောက်လုံး အိမ်တွင် ကပ်သည် ဟူ၍ မရှိ၊ အားလုံး အလုပ်ရှုပ်နေကြသည့် သူများ ချည်းသာ။

ယနေ့အဖို့ ဖြူနုငယ်က အလုပ်အရှုပ်ဆုံး။

တစ်မနက်လုံး တယ်လီဖုန်းနားမှ မခွာ၊ သူ မန္တလေးမှ ပြန်ရောက်လာပြီဖြစ်သည့်အကြောင်း နှုတ်ခွန်းဆက်ရသည့်သူများက မနည်းလှ၊ မန္တလေးသို့လည်း ဘာအကြောင်းမှ မရှိပါဘဲ အပျော် သက်သက် မိန်းကလေးသုံးယောက်တည်း ခရီးထွက်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်ပေသည် ။

"စောင့် ... စောင့်ဦး ဖုန်းတစ်ခါဆက် ဆယ်ပြားဖိုးကို စကားလုံး တစ်သောင်းပြည့်အောင် ပြောမှာ ခု မပြည့်သေးဘူး စောင့်ဦး"

လှမျိုးဝင်း ခေါ် ရစ်ချပ်လတ်၏ အသံကြောင့် ဖြူနုငယ်မှာ စကားပြောနေရာမှ ခေတ္တဖြတ်ပြီး စကားပြောခွက်ကို လက်နှင့်ပိတ်၍ နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည် ။

"ဟဲလို ... ဂျင်မီ ပလီ(စ)နော်၊ ခဏလေး"

ဖြူနုငယ်က ဂျင်မီကို မျက်လုံးလေးတစ်ဖက် မှိတ်ပြလိုက်ရင်း နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ ။ ပြီး တော့ ဆုံလည်ကုလားထိုင်လေးကို ပြန်လှည့်ကွေ့ပြီး လေသံတိုးဖြင့် စကားဖြတ်ရန် ပဏာမပျိုးရ သည် ။ တစ်ဖက်ကလည်း ယခုမှ ခင်မင်ခါစ တေးရေးဆရာ ကိုတောက်ထိန်၊ ဖြူနုငယ်က စတင် မိတ်ဆက်ထားခဲ့လေသည် မို့ ရုတ်တရက်ကြီး အပြတ်ပြော၍ မဖြစ်။ ဂျင်မီကိုလည်း မသိစေလို၍ လေသံတိုးဖြင့် ပြန်ကြားရသည် ။ ဖြူနုငယ်၏ လိမ္မာပါးနပ်မှု၊ စကားပရိယာယ်ကြွယ်မှုများကြောင့် သီချင်းရေးဆရာ ကိုတောက်ထိန်နှင့် စကားကြောပြတ်သွားရလေပြီ။

"ကိုယ် စောင့်နေတာကြာလှပြီ သဲရဲ့ ၊ ဘယ်သူနဲ့ ပြောနေတာလဲ"

"မိသဲ မိတ်ဆွေပါ"

"အမျိုးသားမဟုတ်လား၊ ဘယ်သူလဲလို့ "

"ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ် ဂျင်မီ အပူမဟုတ်ပါဘူး"

ဖြူနုငယ် နှုတ်ခမ်းစုလာပြန်တော့ ဂျင်မီ ပြုံးရသည် ။ တင်းထားသည့် မျက်နှာကြောများ ပြေလျော့သွားသည် ။ ဤအလှနတ်ဘုရားကို ချဉ်းကပ်နည်းမဟုတ် နံလျှင် နောင်တွင် မည်သည့်အခါမှ ကပ်ခွင့်ရတော့မည်မဟုတ်၊ ဤသည် ကိုသိသော ဖြူနုငယ်၏ အထာကို ကျွမ်းဝင်ပြီးသော ဂျင်မီက တစ်ပတ်မက ဆယ်ပတ် လျော့လိုက်ရသည် ။

"သဲ ဒီနေ့ ရုပ်ရှင်ကြည့်မယ်မဟုတ်လား၊ ပလေဒီယမ်(မ)မှာ ကားလဲတယ်"

ဖြူနုငယ် နာရီမော့ကြည့်လိုက်မိသည် ။ ဆယ်နာရီခွဲလေပြီ။ ယနေ့သောကြာနေ့၊ နံနက်ပွဲ လည်း မရှိ၊ ရှိလည်း မမီ၊ ဆယ့်နှစ်နာရီခွဲပွဲသာ ကြည့်ရမည်။ ဆယ့်နှစ်နာရီခွဲက သုံးနာရီ မထိုးမီ လောက် ပြီးပေလိမ့်မ

ည်။

မင်းသားနဲ့ ချိန်းထားတာက လေးနာရီတိတိ၊ ရုပ်ရှင်ပြီးတာနှင့် သူနှင့်ဆုံရမည့် အချိန်က ကြား တစ်နာရီသာ ခြား၍ အိမ်သို့ တစ်ခေါက်ပြန်၍ အလှပြင်ချိန်လည်း မရတော့၊ သည် အတွက် ပထမနေ့ ပထမပွဲကို ဝမ်းနည်းစွာနဲ့ ဖျက်လိုက်ရတော့သည်။ ။

"ဆောရီး ဂျင်မီ လူတစ်ယောက်နဲ့ ချိန်းထားလို့ မကြည့်အားသေးဘူး"

"သဲရယ်၊ ဘယ်သူနဲ့ ဘယ်နှစ်နာရီ ချိန်းထားလို့ လဲ"

ဂျင်မီ၏ စိတ်ပျက် အားလျော့သံက ညောင်နာနာလေးဖြစ်နေသည်။ ။
ဂျင်မီသည် ဖြူနုငယ် အတွက် အနွံတာခံဆုံး အလိုက်လျော့ဆုံး အမျိုးသားဖြစ်၍ ဖြူနုငယ်၏ အသက်အရှည်ဆုံး တွဲဖက် တစ်ယောက်လည်း ဖြစ်ပေသည်။ ။ အရာရာတွင် ပါးနပ်ဖျတ်လတ်၍ အကူညီရသော ဂျင်မီကို ဖြူနု ငယ်က လက်မလွှတ်ပါချေ။ ပင်တိုင်တွဲအဖြစ်နှင့် ထားပြီး သူ့ကို ဘယ်တော့မှ ကန်မထုတ်ခဲ့။

"ပြောပါဦး၊ ဘယ်သူနဲ့ ချိန်းထားလို့ လဲလို့ "

ငေးနေသော ဖြူနုငယ်ကို ဂျင်မီက ထပ်၍ မေးလိုက်သည်။ ။

"အမျိုးသမီးပါကွာ၊ ၃၇ လမ်းမှာ အပေါ်ထပ်မှာ ပဲ ကျုပ်တို့ ကို လိုက်ပို့မလားဟင်"

"ရပါတယ်၊ ပို့ပါတယ်၊ သဲအတွက်ဆို အဆင်သင့်ပါပဲ၊ မိနီတို့ သီဂီတို့ ပါ ပါဦးမယ် မဟုတ် လား"

"ဟင့်အင်း ... မိသဲတစ်ယောက်တည်းရယ်"

"အမျိုးသမီးဆိုတာ တကယ်နော်"

"တကယ်ပါ"

တကယ်ပါဆိုသောစကားသည် တကယ်လိမ်ညာလိုက်ခြင်းသာ၊ အမှန်က ဖြူနုငယ် စိုးပိုင် ဦးဆီ သွားရန် ဖြစ်လေသည်။ ။ အိမ်မှာ လည်း ကားမရှိ၊ ရှိလျှင်လည်း တစ်ယောက်တည်း ကားမောင်း၍ မသွားချင်၊ ဂျင်မီကို လိုက်ပို့ခိုင်းပြီး အောက်က စောင့်စေမည်ဟု ဖြူနုငယ် စီမံကိန်းချ လိုက်မိ ခြင်းပင်။

"သဲ"

"မသဲစမ်းပါနဲ့ "

"မသဲပါဘူး၊ နာမည်ကိုခေါ်တာလည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုယ့်ရဲ့ အသည်းကို မြတ်နိုးရလို့ သဲလို့ ခေါ်မိတာပါ"

"အင်း ... လုပ်ပြီ"

"တကယ်ပါ သဲ။ ကိုယ် သဲကို ဘယ်လောက်မြတ်နိုးရတယ်ဆိုတာ သဲ သိလောက်ပါပြီ၊ ကိုယ့်ကို ဘာလို့ အကြွကြီး ညှဉ်းထားချင်တာလဲဟင် ... သဲ၊ ကိုယ်တောင်းထားတဲ့ အဖြေကို သဲ ပေးသင့်ပါပြီအချစ်ရယ် သဲနဲ့ ကိုဆိုရင် နှစ်ဖက်စလုံး ငြင်းစရာမရှိတာ သဲ အသိပါပဲ၊ သဲ တစ်ချက် ခေါင်းညိတ်လိုက်တာနဲ့ ကိုယ်တို့ နှစ်ယောက်ဟာ ချစ်ကမ္ဘာသစ်လေးတစ်ခု တည်ဆောက်သွားနိုင်မှာ ပါနော် ... သဲ နော်၊ ကိုယ်တို့ ရဲ့ ချစ်မေတ္တာကို ..."

"ဒီမှာ ဂျင်မီ"

အလွမ်းသယ်သလို အရှိန်ရနေသော ဂျင်မီ၏ စကားကို ဖြူနုငယ်က ခပ်ပြတ်ပြတ်ဖြင့် ဖြတ် ပစ်လိုက်ပြီးမှ စကားဆက်သည်။ ။

"ယူဟာ အရာရှိကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သား၊ ယူမှာ ပစ္စည်းပေါတယ်၊ ကားရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒါတွေကို မက်လို့ မိသဲ ဂျင်မီကို လက်ခံနေတာမှ မဟုတ်ဘဲ"

"သိပါတယ် သဲရယ်။ သိပါတယ်။ ကိုယ် ပြောတာက"

"နေဦး ဂျင်မီ တို့ ပဲ ဆက်ပြောမယ်၊ ယူမှာ ဂုဏ်ဒြပ်ရှိတာ မှန်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒါကို တို့ မက်လို့ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာကပဲ မိသဲရဲ့ စေတနာကို ပြ နေတာပါဂျင်မီ၊ ဒီမှာ ဂျင်မီ၊ မိသဲတို့လို ငယ်ရွယ် သေးတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ အသည်းဟာ အင်မတန်မှ နုနယ်လှပပါတယ်၊ အဲဒီအသည်း နှလုံးလေးကို အနှောင်အဖွဲ့လွှတ်နဲ့ ရှိနေစေချင်တယ်၊ အချုပ်အချယ်ကင်းမဲ့နေစေချင်တယ်၊ စည်းကမ်းဆိုတဲ့ ဘောင်တွေနဲ့ စည်းတားထားတာ တို့ မလိုလားဘူး၊ သဘောပေါက်လား ဂျင်မီ"

ဖြူနုငယ်က ကထိကတစ်ယောက်၏ လုပ်ငန်းခွင်က လက်ချာပေးနေစဉ် လေသံမျိုးနှင့် ဂျင်မီကို ပြောလိုက်သည်။ ။ ထိုင်ခုံပုလေးပေါ်တွင် ခြေချိတ်ထိုင်ပြီး နူးပေါ်တွင် လက်ထောက်လျက် လက်ပေါ်တွင် မျက်နှာလေး တင်ထားရာက မျက်ခုံးလေးမြင့်ချီရင်း ဂျင်မီကို သနားစရာ သတ္တဝါ ငယ်တစ်ယောက်ပမာ ရဲရဲတင်းတင်း စူးစူးရှရှလေး ကြည့်နေပေသည်။ ။

"ပေါက်ပါတယ် ဖြူနုငယ်ရယ်၊ မင်းလေးရဲ့ အသည်းနှလုံးမှာ အချစ်ဆိုတဲ့ နှောင်ဖွဲ့မှုတွေ လာရောက် မအုပ်စိုးစေချင်သေးတဲ့ သဘောမဟုတ်လား"

"အင်း ... အင်း"

ဖြူနုငယ်က ပုံစံမပျက် ထိုင်လျက်က နှုတ်ခမ်းစေ့လျက် အသံထွက်လိုက်ပြီး မျက်လုံးလေး မှေးမှိတ်ကာ ခေါင်းကို ညိတ်ရုံလေးညိတ်လိုက်

သည် ။

"ရှိပါစေတော့ သဲရယ်၊ ကိုယ်က သဲကို ရက်ပေါင်း လပေါင်းများစွာ စောင့်စားချစ်လာခဲ့ရ သူကို၊ ချစ်တယ်ဆိုရင် ခွင့်လွှတ်နိုင်ရမှာ ပေါ့၊ စောင့်စားနိုင်ရမှာ ပဲပေါ့ကွယ်၊ ဒီတော့ ရင်ထဲမှာ အချစ် ဆိုတဲ့ မေတ္တာတရားကို လက်ခံတော့မယ်လို့ စိတ်ကူးရင်၊ စဉ်းစားရင် ဂျင်မီဆိုတဲ့ ကောင်ဟာ သည်းဦးပန်းဖြစ်ပါရစေလို့ ပဲ တောင်းပန်ရင်း ဆုတောင်းနေရုံပဲပေါ့လေ"

"အထူးအခွင့်အရေးတစ်ရပ်အနေနဲ့ စဉ်းစားပေးပါ့မယ်လေ။ ခုတော့ ပွေ့ချင်သေး၊ ဟား ... ဟား ... ဟဲ ...။ အလကားနောက်တာပါ၊ ရှာဦးမယ်၊ ရွေးဦးမယ်ကွယ်နော် ဟုတ်လား"

"ကြိုက်သလိုပွေ့၊ ကြိုက်သလိုနေပါ။ ဒါပေမဲ့ ရွေးတဲ့ အခါ ကိုယ်မပါရင်တော့ ဖြူနုငယ် မင်း မလွယ်ဘူးနော်"

ထိုစဉ်က ဂျင်မီ၏ စကားကို ပေါ့ပေါ့လွယ်လွယ် တွေးမိခဲ့သော ဖြူနုငယ်၏ အနာဂတ်လမ်း သည် တကယ်မလွယ်တော့မည့်အဖြစ်ကို ထိုစဉ်က ဖြူနုငယ် မတွေးတောမိခဲ့ပါချေတကား။
